

דפנה ברק
היתה היחידה
שלפניה שפך
מיכה רייסר
את ליבו
בימי הפרשה.
השבוע
היא נזכרת
בקטעים שלא
פירסמה אז

ג'ינג'י רדוף אסונות

מש — מפני שחבל היה לי על מחיר כרטיס-האוטובוס. היה לי קשה, הרגשה נורא לא-סימפטית. לא התייאשתי, מפני שהייתי צעיר. זאת בהחלט תקר פה שעיצבה אותי.

הדבר שעיצב אותי היה המוות המוקדם של הורי. אני נפטר כשהייתי בגיל 17. רק אז הפכתי לתלמיד מצטיין. הרגשתי אחריות, בגרות. אחר-כך חלתה אמי בסרטן. היא סבלה במשך שנתיים. טיפלתי בה לבד. אחי, המכור גר ממני, שהה אז בארצות-הברית. הוא השלים שם תואר מא' בהנדסה. הוא אמנם שלח לי סכומי-כסף שהצליח לחסוך — אם כי היה תפרן באותה התקופה — אבל למעשה גפל העול עלי. אחרי שאמי נפטרה, הלכתי ללמוד באוניברסיטה והתחנתי עם אנה.

גרוש יחיד בננסת

פ סיכולוגים יכולים להסביר את המשך קורותיו של רייסר במה שסיפר עד כאן: ילד (ג'ינג'י) חריג, בע"י יות כלכליות, מות האב ומחלת האם שקשרה אותו אליה מעבר לתלות המי-

דים. אבי היה מנהל בבית-חרושת לטקסטיל, אמי עקרת-בית. שניהם נפטרו זמן.

הזקן שלי הוא מאז שאמי נפטרה, לאות אבל. מוכן שמאז עבר הזקן שינויים...

הייתי ילד ג'ינג'י. זה כיף כשאתה חזק ואתה מנהיג. כשאתה חלש — אולי זה פחות נחמד. אני, לשימחתי, שייך לסוג הראשון.

היתה לי ילדות מאושרת. גרנו בר"ח חוב הירקון, ליד שכונת-מחלול. הבית שלנו היה לאומי. קראו אצ"ל לנו את עיתון חרות. על המדף בסיפ"ר היה נצבו ספרים כמו הסוד של מנחם בגין, מישפט קסטנר של שלום רוזנ"פלד.

כצבא נהייתי תחילה חובש קרבי ואחר-כך — סמל מירפאה. את התקופה שאחרי שרותי הצבאי אני זוכר כפרוטרוט עד עצם היום הזה.

ב-1966 היה המיתון הקשה. חיפשתי עבודה כמשך יותר משיבוע חודשיים, כל עבודה שהיא, ולא מצאתי.

אז אולי עוצב התחביב המרכזי שלי — אנשים. אני זוכר איך הייתי מתרוצץ בגלל בתל-אביב — ואצלי זאת בעייה, בגלל הרגישות שלי לש-

כ.סלף-מייד-מאן". סיפר או רייסר: "גולדתי בתל-אביב ב-1946. התחנכתי בכיתת-חינוך-צפון של ורסה-עוב"ב

בחיי של אדם אחר. בשני המונולוגים שהעניק בשנה שעברה להעולם הזה הגדיר את עצמו

לילת-המזל לא האירה פנים למיכה רייסר. אחרת קשה להסביר כיצד הצטברו כה הרבה צרות ואסונות

כאשר רייסר פרץ בבכי

תוכניותיו. הוא סירב לכל הפניות אליו. פגוע ומאוכזב, הסתגר בתוך עצמו, ניתק מגע.

בראיון הראשון, שנערך במישרו שבקומה ה-11 ב"מגדלת זאב", הוא התהלך בעצבנות מצד אחד של החדר הקטן למישנהו. הראיון השני נערך בדירת-הרווקים שלו בראשון-לציון, בש"עתי-בוקר מוקדמת. הפעם לא פגשתי בג'ינג'י עצבני, חסר-שלווה. דווקא אחרי ההחלטה שלא להעמידו לדון, פגשתי באדם מרוט-עצבים, שפרק את מצבורי המתח הנפשי שליוו אותו במשך חודשים. רייסר בביתו, במיבצרו — דירה חסרת חום, ששידרה בדידות, ארעיות — רעד ממחד.

כששיחזר את הפרשה מתחילתה ועד סופה, הבין שיהיה לו קשה לשקם את הקאריירה שלו. על מיקי אלבין — האיש שהפרשה קרוייה על שמו (רייסר הואשם בכך שקיבל מאלבין אופציות) — ניסה לדבר בסיגנון יפה, חברי. הוא ניסה להישמע הגון, להבין מה שקרה, לא להאשים. הוא הסביר כל אותו הבוקר שוב ושוב (ולעצמו?) שאלבין אינו בין החיים ועל כן, אין זה הוגן לשפוט אותו. הוא היה חבר שלי, חבר מוליטי, חבר לעסקים, בטחתי בו! רייסר המשיך לנתת-את אישיותו של אלבין, ניסה להיזכר באפיזודות משותפות איתו. "לפתע" מתאום, "אמר אז, השם הזה, אלבין, נעשה כל כך מרכזי בחיי...". הוא הגביר את קולו: "אני מתעסק איתו מזה חודשים, יומם ולילה, עיסוק כפייתי ממש. אני משתגע להבין מה קרה, אני משוטט יוצא מדעתי! אני משוחח על כך עם ידידים, מנסה להבין".

השד יצא מהבקבוק. לפעמים אני חולם שהוא חי, ואז אני תופס אותו חזק בצוואר, מנער אותו בכל הכוח, וצועק: "יא בן-זונה, למה? למה עשית לי את זה? תסביר לי למה!" רייסר הלויט פניו בידיו ומרץ בבכי. אחר-כך הביט בי כאילו חשף לפניי סוד נוראי, דבר שאסור היה לו להוציא החוצה.

בצהרי היום השישי, בהלווייתו של רייסר, אמר לי חבר-כנסת מהמערך דווקא: "בלי כל קשר להבדלים המוליטיים שבנינו, הוא ידע להיות חבר. סמכתי עליו שלא ישמיץ ולא ילכלך".

דבריו של רייסר המובאים בעמודים אלה ערוכים משני ראיונות שערכתי עימו בשנה שעברה. הם זכו בתשומת-לב מכיוון שהיתה זאת הפעם היחידה שרייסר פתח את פיו בקשר לפרשה שהטילה עליו על במשך יותר משנתיים — מרשת-אלבין — ואחת הפעמים הנדירות שנהשך לתיקשורת גם בנושאים אחרים, מאז התחילה הפרשה.

בניגוד לדימויו השתצני, שופע-הביטחון, של רייסר, מצאתי אדם פגוע, חסר-ביטחון, רגשן, מתוח ומעל לכל — חבר נבגד, מאוכזב, צעיר-שכל-כך התאכזב עד שחרד מכל אכזבה נוספת.

רייסר פנה אלי בקיץ שעבר באמצעות ידידו, גידעון גדות. גם נגד גדות התנהלה אז חקירה בתיק-אלבין. היה זה אחרי תקופה ממושכת שבה גזרו על עצמם השניים שתוקה רועמת בכל הקשור לפרשה, על אף העובדה שהיו, כמובן, מרואיינים מבוקשים ביותר.

הפרק הראשון מורסם ב-8 ביולי 1987 וכלל את קורות-חיי, רגשותיו, תכניותיו, וכמובן את תחושותיו בעת הפירסום אודותיו בעניין אלבין. הפרק השני היה אמור להופיע מקץ כמה שבועות, לכשתסתיים הפרשה. הערכתו של רייסר הסתברה כאופטימית, אולי נאיבית. הפרק השני הופיע רק חצי שנה אחרי-כן, ב-23 בדצמבר. בחודשים בין שני הפרקים הייתי עדה להתלבטות יות של אדם שנאלץ להפסיק את המירוץ המהיר שלו לעבר הפיסגה.

כמעט כל עולמו התנדנד במשך חודשים. בעשרות השיחות שלי עם רייסר באותו זמן הוא ניסה לשלוט בעצמו ולהכריח את עצמו שלא לחשוב על יוסף חריש, המתממה במתן החלטה חוצת-גורלות. הוא ניסה לתקן יומיומית. במיקרים אחרים נכנע למתח והתפרץ. לעיתים נסחף, טווה תוכניות, הגה רעיונות: "רק כשה ייגמר!".

כשה"ה" נגמר, זה הסתיים באורה פחות דראמתי מכפי שקיווה רייסר. החלטתו של חריש שלא להעמיד לדון את רייסר ואת גדות עוררה ביקורת ציבורית. רייסר, שתיכנן כיצד לצאת לתיקשורת כשהיו-מנצחים בפיו, הסתפק בפרי-סום הפרק השני בהעולם הזה וגנז את שאר

רוני מילוא מתאבל

הם חשבו שאני שחולט מטעם המערך...